

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 lipca 2021 r. w Warszawie

sprawy M. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania M. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 26 lutego 2021 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 26 lutego 2021 r. znak (...) w ten sposób, że ustala, iż emerytura nie podlega zawieszeniu.

UZASADNIENIE

31 marca 2021r. za pośrednictwem organu rentowego **M. G. (1)** wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. znak: (...) z 26 lutego 2021r. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury. Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w części dotyczącej zawieszenia wypłaty świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia oraz zobowiązanie organu rentowego do podjęcia wypłaty emerytury ustalonej decyzją z 26 lutego 2021r. z wyrównaniem od 1 listopada 2018r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym wydana została decyzja dotycząca przyznania emerytury i o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz od organu rentowego kosztów procesu wg norm przepisanych (k.3-4 a.s.).

Ubezpieczony uzasadnił odwołanie tym, że poprzez zawieszenie wypłaty emerytury, nie znajduje odzwierciedlenia w świadczeniach emerytalnych fakt, że po uzyskaniu prawa do wojskowej renty inwalidzkiej odwołujący podjął pracę „cywilną”. Przez cały ten okres z jego wynagrodzenia były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne, w tym emerytalno-rentowe. Ponieważ jego emerytura mundurowa osiągnęła maksymalny wymiar, składki te nie mogły zostać do niej doliczone i zwiększyć podstawy wymiaru. W związku z tym w ocenie odwołującego w jego przypadku zachodzi podstawa do zastosowania wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sadu Najwyższego z 24 stycznia 2019 r. sygn. I UK 426/17.

W odpowiedzi na odwołanie z 26 kwietnia 2021r. **organ rentowy** wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że na mocy skarżonej decyzji przeliczył wnioskodawcy emeryturę i wypłatę świadczenia zawiesił, ponieważ ubezpieczony pobiera świadczenie z Wojskowego Biura Emerytalnego. Odnosząc się do argumentacji odwołującego organ rentowy powołał się na treść art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej wskazując, że z uwagi na przytoczone przepisy w przypadku odwołującego nie jest

możliwe wypłacanie obu świadczeń, gdyż został powołany do zawodowej służby wojskowej przed 1 stycznia 1999 roku (k.17-18 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 13 listopada 1991r. Wojskowe Biuro Emerytalne wydało decyzję znak: (...) o przyznaniu M. G. (1) renty z tytułu inwalidztwa 3 grupy. W decyzji zaś z 20 kwietnia 1994r. (znak: (...)) organ wojskowo-rentowy dokonał rewaloryzacji emerytury wojskowej. Ustalono, że będzie ona wypłacana odwołującemu w wymiarze 70,60%, tj. 55,60% z tytułu 21 lat wysługi emerytalnej ustalonej w dotychczasowych decyzjach i 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Na skutek ostatniej decyzji o waloryzacji emerytury wojskowej, z 5 marca 2021r., świadczenie należne M. G. (1) wynosi 2976,78 zł brutto (decyzja z 13.11.1991r. k.4 a.w.r., decyzja z 20.04.1994r. k.19 a.w.r., decyzja z 5.03.2021r. k.276 a.w.r.).

31 października 2018r. M. G. (1) złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę, wskazując jednocześnie, że pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego z tytułu służby wojskowej w okresie od 25 września 1970r. do 8 października 1991r. Do wniosku odwołujący dołączył dokumenty potwierdzające następujące okresy zatrudnienia:

- 1) od 15 lipca 1997r. do 30 kwietnia 2000r. w (...) Klubie (...);
 - 2) od 15 stycznia 2001r. do 31 października 2018r. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.;
- (wniosek k.1-3 a.r., świadectwa pracy k.7,9 a.r.).

Decyzją z 23 listopada 2018r. organ rentowy przyznał odwołującemu emeryturę, począwszy od 1 października 2018r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wyliczona kwota emerytury wyniosła 1727,04 zł – jako iloraz sumy kwot składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji i zwaloryzowanego kapitału początkowego przez średnie dalsze trwanie życia (199,50 miesięcy). W decyzji tej organ rentowy wskazał, że emerytura podlega zawieszeniu, ponieważ odwołujący pobiera emeryturę wojskową – w przypadku zbiegu emerytury mundurowej z emeryturą z FUS, wypłaca się tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego (decyzja z 23.11.2018r. k.19 a.r.).

12 lutego 2021r. ubezpieczony wniósł o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego – z uwzględnieniem składek zapisanych na jego koncie po przyznaniu świadczenia oraz z zastosowaniem najkorzystniejszego średniego dalszego trwania życia. Do wniosku odwołujący załączył zaświadczenie o zatrudnieniu w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w okresie od 1 lipca 2019r. (wniosek k.22 a.r.).

26 lutego 2021r. organ rentowy wydał skarżoną decyzję o ponownym ustaleniu wysokości emerytury, w której emeryturę ustaloną w kwocie 1867,04 zł zwiększono o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ich waloryzacji, przez średnie dalsze trwanie życia ustalone dla odwołującego w dniu złożenia wniosku, tj. 12 lutego 2021r. Tak obliczona emerytura wyniosła 1947,59 zł, a po waloryzacji, od 1 marca 2021r. – 2030,17 zł. Zakład zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, gdyż może być wypłacane tylko jedno – wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego (decyzja z 26.02.2021r. k.26 a.r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (a.s.), aktach emerytury wojskowej (a.e.w.) i aktach rentowych, z wymienieniem kart poszczególnych akt. Dowody te nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. Stan faktyczny był przy tym bezsporny, spór koncentrował się natomiast na interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania Sąd Okręgowy wskazuje, że zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2021 r. poz. 291 – dalej jako ustawa emerytalna) świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że odwołujący się M. G. (1) ma przyznane prawo do emerytury wojskowej od 20 kwietnia 1994r., a jednocześnie – z uwagi na podjęcie zatrudnienia w ramach stosunku pracy po przejściu na emeryturę wojskową – nabył prawo do emerytury z systemu powszechnego. Na mocy skarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu się prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym powołując się na treść ww. przepisów oraz wymienione okoliczności dokonał zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na pobieranie przez odwołującego emerytury wojskowej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich. Sąd miał przy tym na względzie, że organ rentowy ustalił wysokość emerytury odwołującego się w oparciu o kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji. Odwołujący nie kwestionował ani wysokości emerytury, ani też sumy okresów składkowych

i nieskładkowych przyjętych przez organ rentowy. Stanowisko odwołującego skupiło się natomiast na zakwestionowaniu decyzji organu rentowego w części dotyczącej zawieszenia wypłaty emerytury.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył, że stanowisko organu rentowego jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści ww. przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którymi w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego

w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych odrębnych w przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej ustawy wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno

w treści ust. 1 powołanego wyżej przepisu, jak i ugruntowane w orzecznictwie. Nie ma zatem wątpliwości, że z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalnej wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/1; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych na tle odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty

(zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13). Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

W orzecznictwie pojawia się jednak możliwość stosowania wyjątków od powyższej zasady. W wyroku z 24 stycznia 2019r. (I UK 426/17), wydanym w stanie faktycznym i prawnym zbliżonym do okoliczności i istoty sprawy niniejszej, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin,

w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75%

(art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia.

W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4).

W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazywał dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa

to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów

podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe

i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. W konkluzji powyższego wywodu Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r.

o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające

z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej,

a nie wybór emeryta wojskowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, LEX nr 2610283).

Sąd Okręgowy zważył, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do emerytury lub renty

na podstawie ustawy emerytalnej z prawem do świadczeń o takim charakterze przewidzianych ustawie zaopatrzeniowej dotyczącej osób wskazanych w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, przysługuje prawo do wypłaty jednego świadczenia – wyższego lub wybranego przez zainteresowanego. Natomiast w sytuacji, w której nastąpi zbieg prawa do świadczenia emerytalnego z tej ustawy z prawem do mających charakter ubezpieczeniowy lub zaopatrzeniowy świadczeń rentowych przysługujących na podstawie odrębnych, prawo do ich pobierania określają wyłącznie te przepisy znajdujące się w art. 96 ustawy emerytalnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2006 r., I UK 235/05). Wyłączenie przewidziane w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej dotyczy przypadku obliczenia emerytury lub renty wojskowej dla żołnierza powołanego do służby wojskowej i renty policyjnej dla funkcjonariusza przyjętego do służby po raz pierwszy po dniu

1 stycznia 1999 r. Wyłączenie to zostało wprowadzone z dniem 1 października 2003 r. przez ustawę z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 166, poz. 1609 ze zm.) i jest konsekwencją dokonanych tą ustawą zmian związanych z ponownym objęciem wszystkich osób pozostających w stosunku służby określonych

w art. 8 ust. 15 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 z późn. zm.), a więc żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy wymienionych

w art. 2 ust. 2 ustawy emerytalnej. Powołaną ustawą zmieniającą dokonano również zmiany

art. 2 ust. 1 pkt 1 (obecnie art. 2 ust. 2) ustawy emerytalnej, mocą której osoby te zostały wyłączone z możliwości uzyskania świadczeń w niej przewidzianych, jeżeli miały ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach ustawy zaopatrzeniowej, obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych znajdujących się w art. 6 ust. 1 pkt 1–3, 5 i 7–10 oraz w ust. 2 ustawy emerytalnej. Natomiast prawo to zachowali żołnierze i funkcjonariusze, którym przy obliczaniu emerytury z zaopatrzenia emerytalnego okresów składkowych nie uwzględniono. Mogą oni zatem dokonać wyboru świadczenia stosownie do art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz art. 7 ustawy zaopatrzeniowej (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2010 r., II UZP 10/09 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 października 2008 r., II UK 48/08; z dnia 6 stycznia 2009 r., I UK 178/08; z dnia 13 września 2011 r., I UK 41/11).

W rozpoznawanej sprawie ubezpieczony pobiera emeryturę wojskową w maksymalnej wysokości - 75% podstawy wymiaru. Zatem jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin

i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” przez odwołującego dodatkowego okresu składkowego. W sytuacji niniejszej sprawy okres ten miał jednak charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez odwołującego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej przewidzianej przepisami ww. ustawy pozostała część „cywilnego” stażu emerytalnego nie mogła zostać uwzględniona w algorytmie obliczania emerytury wojskowej. Na tle powyższych okoliczności oraz w świetle prezentowanej wyżej interpretacji art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy uznał więc za dopuszczalne pobieranie przez odwołującego równoległe dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej.

Mając zatem na względzie powyższe Sąd Okręgowy uznał odwołanie M. G. (1) za zasadne, co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z 19 stycznia 2021 r. znak: (...)poprzez ustalenie, że emerytura nie podlega zawieszeniu.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.